

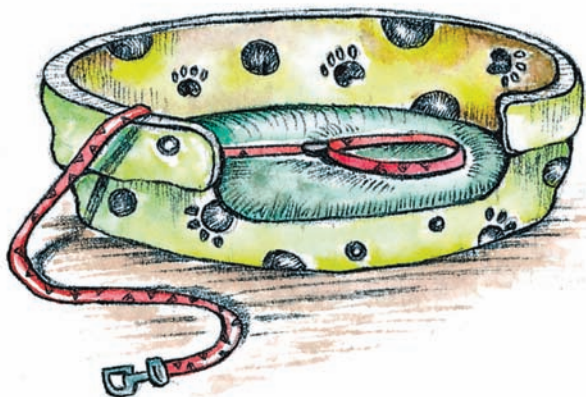
Ako sa neviditeľný Max dostal do kabelky

Pri raňajkách si Ondrej všimol, že vždy okolo siedmej ráno pochodujú okolo paneláka oproti tri malé deti. Nič nehovoria, nehrajú žiadnu hru ani nebežia, skrátka len chodia okolo ich domu ako námesačné. Pokúšali sa prísť veci na koreň aj s Marošom a Laurou, ale márne. Nikto nevedel, o čo tým deťom ide, či to majú za trest alebo čo to má znamenať... Záhadu úplne nečakane vyriešil Matej, keď sa priznal, že najstaršie z troch detí, chlapec Kristián, s ním chodil v škole na futbal.

„Venčia neviditeľného psa.“

Sekundu boli všetci ticho. A potom spustili rehot, až sa prišiel dedo Medo pozrieť, či nepadá strecha.

„Venčia neviditeľného psa?“ Ondrejova otázka cez smiech

bola ako priškrtená ozvena, ale Matej len pokrčil ramenami a zopakoval tú neuveriteľnú hlúposť ešte raz.

„Venčia neviditeľného psa. Viac ti k tomu neviem nič povedať.“

„Prečo sa ich na to nespýtaš sám?“ utrúsil len tak medzi rečou dedo Medo.

„Prečo, prečo... lebo ich nepoznám,“ Ondrej sa pozrel do zeme. Bola by to najjednoduchšia vec na svete, ísť za troma malými deťmi a spýtať sa ich, čo to je za rozum, venčiť neviditeľného psa. Ale Ondrej nebol dobrý v zoznamovaní. Veď kým sa odhodlal a sám sa vypýtal za svojimi tromi letnými kamošmi, trvalo to asi dva roky. Ale už predsa nie je malé bojazlivé decko... Prvýkrát mu napadlo, žeby s tým hanbením sa už mohol prestať. Aj keď nie je veľmi vysoký, je predsa od nich o pár rokov starší. Teraz by sa mali oni hanbiť pred ním, a nie naopak.

Na druhý deň ráno si teda privstal, rýchlo do seba hodil raňajky a na rohu vyčkával na tú tichú detskú výpravu.

Presne o siedmej zaškrípali vchodové dvere bytovky a z nej vyšli traja súrodenci ako stratení trpaslíci zo Snehulienky. Oči mali opuchnuté, nevyspaté, ale každý jeden z nich v ruke stískal hračkársky obojok aj s vôdzkou. Ondrej pocítil, ako mu zase zvlhli dlane, ale teraz sa nedal. Zhlboka sa nadýchol, dlane si utrel o tričko a pobehol za deckami.

„Ahojte. Prosím vás, prečo každé ráno chodíte okolo paneláka? Už dlhšie vás pozorujem a nejde mi to do hlavy,“

oslovil Ondrej dve dievčatá a chlapca, o ktorom už vedel, že sa volá Kristián. Ozvalo sa však to najmenšie z nich.

„Venčíme psa. Ja viem, že žiadneho nemáme, ale tatko sľúbil, že keď budeme celé leto ráno vstávať a dvakrát obehujeme dom, akoby sme ho mali, tak nám psa kúpi.“ Potom sa pridali aj ďalší dvaja:

„Vyzeráme ako šibnutí, ale my toho psa naozaj veľmi chceme.

Všetci traja,“ dodal Kristián.

„Všetko sme si zistili: ako ho treba ráno venčiť, čo má jesť, aké hračky mu treba dať. Tatko nakoniec určite dovoľí, aby sme mali psíka. Veď chceme len takého malého, kabelkového,“ vysvetľovala väčšia copaňa. Nechápal, o akom psovi to hovorí. V pamäti sa mu nevybavoval žiadny pes, ktorý by bol šľachtený do kabelky. Kým sa stihol opýtať na podrobnosti, najmenšie dievčatko štebotalo ďalej:

„Volá sa Max a je to jošínsky teriér.“ Ondrej v živote o takom plemene nepočul. Ale po chvíli mu svietlo.

„Ty myslíš yorkšírsky teriér?“

„Hej, veď to presne hovorím, vyčisti si uši,“ štekla malá drzaňa.

„Ale čo má tento pes spoločné s kabelkami? Veď york-